Utolsó utadra Kívánunk immár téged is, korán elköltözött Klein Henrik; Mondunk abból a világból ide, a hova sic a minden élők hazájába, mindegyikünk-e, valaki valamikor-e, amikor megrendült szívvel láttunk neveletlen vágyaked felé vonulni, avagy a mostani, midőn a megoldás megpihenésével lebeg körülünk teljes valóságában megpihentető lélek? Ez ránadó lélek, ki csodás erőt kaniszitottál a nagy megpróbáltatások idején, vigasztalanságra méltó apa, ki rokkadozó aggkorban állva sorsik fiad koporsója mellett, nevető testvérek, kik megható hűségnek érezték át a testvérnek sorsát, most, hogy immár végleg szívba helyezzük a reménytelen, fogadjatok meg a valóságnak előtt a legjobb erőket, hogy telepítsétek az élet kötelességeit. Elmúlt napokban, amikor már kiszenvedett a mi kedves, barátunk, ark olvastuk a próféta szavaiból, hogy zokogva jásult egy asszony a próféta elé a kétségbeesés fájdalmával mondá: אין לי צער ורעה, megfogott, kik egyenként elcsendesítették hőrnak fenntartóját, ki szegénységével távol tartotta közülünk minden gondot, mindegyikünk munkát, a veszélyes fájdalmakat vallástalanok az élet gondja, mikénk tudjam kielégíteni, egyedül asszony az élet szükségleteit? Megesett a próféta szive, de midőn megtudta, hogy alaptalan fél אין לי צער ורעה a kétségbeesés a kárba, megnyugvással bocsátotta el az asszonyt, mondván: menj békével, míg a katasztrófából ki nem fogy az olaj, addig nem kell félned az élettől. Fájdalmaran megnyugtató szavai hangzik fülünk, ezáltal a próféta szem szavaiból, az örömbe keletett bizalomnak nemtelt alapját tudjuk mindenkor szivesebbé fájdalomtól megtört alakok, az ő kútfőből merítsük erőt a kitartást az élet nehéz műhelyében a megbaldogult is, ki örömben bízva küzdött, hogy vagyonával nevelők családját fenntartsa, egyenként az nővel fokozhassa, a becsületből fakadhassa meg társadalmi kötelességeinek, ark a legnagyobb kincsek, a Hitnek alapkövéről, ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~